

DAROVAN-JE

druga razširjena izdaja
MARTINA POČKAJ

DAROVAN-JE
druga razširjena izdaja

Martina Počkaj

2010 - 2011

Literarna delavnica: Vladislav Stres

pesmi so avtorsko © zaščitene

Izdajatelj **ŠENT**,
Cigaletova ulica 5, 1000 Ljubljana
<http://www.sent.si/>

Uredil: Vladislav Stres
http://stres.a.gape.org/kulturniki/kulturniki_index.htm

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

POČKAJ, Martina

Darovanje / Martina Počkaj. - Ljubljana:
ŠENT, 2010. -
(Edicija Literarna delavnica)

ISBN 978-961-92991-0-4

253972736

NAMESTO UVODA

Rojena sem 16.11.1956 kot šesti otrok v mali vasici pod Gorjanci, ki nosi zanimivo ime: Žvabovo pri Šentjerneju.

Že od ranega otroštva je bil moj »prijatelj« papir na katerega sem pisala povedi svojega sveta.

Kadar pretvorim svoja doživetja v poezijo postanem srečna s samo sabo in z vsem kar obstaja na zemeljski obli.

Prišlo pa je do tega, da sem nehala pisati, kar nekako pozabila sem na to. Le tu in tam sem napisala kakšno priložnostno pesem.

Od februarja 2010 obiskujem literarno delavnico katero vodi naš mentor Vladislav Stres. Naj posebej poudarim, da sem se pri njem mnogo naučila. Pač ima v sebi energijo, da je tako mene, kot upam tudi ostale udeležence, veliko naučil. Naučila sem se pisati pesmi na določeno temo, katero nam, udeležencem delavnice, pripravi na zanimiv način.

Enkrat tedensko se zberemo skupaj, se malo pogovorimo in izberemo temo, velikokrat na podlagi fotografije ali predmeta kar nam mentor predstavi.

Martina Počkaj

AFORIZMI

napisan pred 20. leti:

»Pravijo da je denar sveta vladar
vendar je Ura naš gospodar.«

napisan pred 16. leti:

»Življenje je kot reka
katera je element narave.«

napisan na literarni delavnici 26.10. 2010:

»Ljubimo sebe
in ljubili bomo ves svet
ki obkroža nas
in vsa bitja.
Takrat se zavedamo,
da smo tudi sami ljubljene.«

napisana na literarni delavnici 13.4. 2011:

»Dojemljiva sem za svet, ki me obdaja.
Sposobna sem sprejeti in dajati ljubezen.«
»Čutiti MIR v sebi je največje bogastvo, katero ne bi nikoli
zamenjala za vse materialne dobrine tega sveta.«

napisan na literarni delavnici 24.8. 2011:
Šele misel povezana od človeka do človeka
da smisel in rodi uspeh.

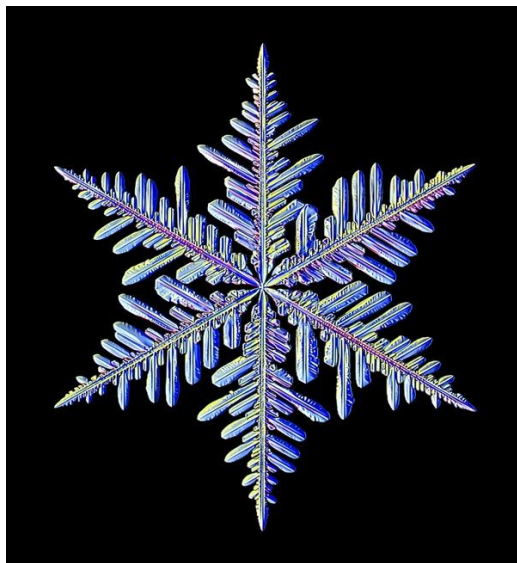
Martina Počkaj

ROJSTVO JUTRA

*Ko poljubi Sonce Zemljo,
zadiha vse na tem planetu
- Zemlji.*

*Rodi se tisoč
misli v glavah
malega zemljana.
Ptice katere vstanejo,
še predno Sonce vzide,
še bolj bučno pojó
svoje pesmi,
katere tako milo in nežno
božajo ušesa človeških glav.*

24. 2. 2010
Martina Počkaj

OPOMIN - NARCISU

*Ne bodi tako zagledan vase,
saj si le drobna točka na
zemeljski obli.*

10.3.2010
Martina Počkaj

NOČ

*Noč je, temna noč.
Nebo je zlato od zvezd,
Luna sanjava plove med njimi.
Zaspale so ptice,
tiha nežna rosa
pada na drobne trave
in me zaziba v sladko spanje.*

24.3.2010
Martina Počkaj

*Sončni zahod je pomenil najin odhod,
slovo.*

*Nemo sva strmela,
si novih sončnih žarkov zaželela,
novo upanje prihodnost...
Z naju zginil zadnji je nasmeh,
ko rdečina neba spustila se je na dno morja.
Zavedala sva se
da s tem
najina sreča je odšla.*

*Ko Sonce se za gorami skrije,
Luna svojo deželo oblije,
ko se k spanju odpravlja
zora in mrak sta njun zmenek
čas, ko se za hip skupaj na Nebu ustavita,
pozdravita,
se nasmejita
in drug drugemu dobro jutro, lahko noč
zaželita.*

napisana ok. 1998 (pesem ni nastala med literarno delavnico)

Martina Počkaj

ROJSTVO IN ZORENJE

*Z krikom sem se rodil v svet.
Vdihnil
in strune življenja so zapele v meni.*

*Raslo je v meni vse
in začutil sem božajoče žarke
Sonca v sebi.
Božale so me oči očeta Zemlje
in počasi sem sprejel dotik dežja.
To ni bil dež, pač pa solze sreče
katere so kanile na mé iz očesa mátere.*

*Rasel sem, bil včasih votel kot ostarelo deblo
vendar je v meni
flelo
in nikoli nisem pomislil
da je to zlati prah ŽIVLJENJA!*

7.4.2010
Martina Počkaj

ŽIVLJENJE I

*Vsak človek nosi v sebi bogastvo.
Lahko temu rečemo nadnaravni dar,
oziroma vera v ta svet
in življenje z naravo.*

*Včasih se zazremo v žareče zvezde
ali škrlaten sončni zahod
in spontano nam privre na ustnice:
Bog, kako je lepo.*

*Pa vendar ljudje, vsi brez razlike
v barvi tena, na različnih tirnicah življenja
pošljemo Bogu psotko.*

*Jaz mislim, da smo razžalili naravo
katera je tako lepa,
da se mi včasih ustavi pogled na črnem asfaltu
misel pa poletí
čez to črnino
in se ustavi sredi živobarvnega cvetja in zelenih trav
ki so tu rasle NEKOČ.*

Martina Počkaj

POMLADNO JUTRO

*Kako lepo je, ko svit
poljublja Zemljo -
ptice pojó ji svojo pesem
ob ritmu vetra,
kateri boža listje trav
in izvablja drobna bitja,
katera prikukajo na plano.*

*Prekrasni metulji
razpró svoja mehka krila
in poleté v nebo.*

*V srcu mojem takrat
je svetel dan,
moj glas prešeren
nasmeh na licu.*

*V Duši moji takrat dvoiga se
na tisoče zlatih iskric,
ki me razsvetlé.
Veselo zakorakam v DAN.*

21.4.2010
Martina Počkaj

POMLADNO JUTRO II.

*Kako lep je Svet
ko svit poljublja Zemljo,
zadiha
in ptice vstanejo
na prelestnih krilih nosijo pesmi
svojih drobnih grl,
proti Soncu.*

*Takrat se moja BIT spoji z Naravo.
Oddaljen štropot bistrega potočka
daje ritem mojemu srcu.*

19.5.2010
Martina Počkaj

TVOJIH 5 MINUT

Ustavi se kdaj.

In zazri se vase.

Zazri se kdaj

v zvedave oči svojega semena.

In pobožaj kodre svojega otroka.

Prisluhni prelestnim zvokom petja ptic in šelestu trav

- odpri svojo trdo dlan.

Sprejmi vanjo nežno ročico.

Takrat začutil boš Sonce v sebi,

ko videl boš sijaj na prešernih licih,

katera krasé smehlajaj sreče

tvojega otroka.

26.5.2010

Martina Počkaj

UJETA V KALUP ŽIVLJENJA

*Ni le tanka koža,
ki prekriva moje telo.*

*Včasih me zgrabi krč,
ki me spravi v kalup in odrevenelost,
vendar se sile temé spremene v orkan.
Kot ognjena strela šine čez bremena življenja
moj pogled proti,
od sonca ožarjenemu nebu.*

*Nemir v meni zaspi.
Odreveneli udi se znova prepoje s krojo
znova se zavem - DA ŽIVIM.*

9. 6. 2010
Martina Počkaj

ROJSTVO IN ZORENJE

*S krikom sem se rodil v svet
vdihnil
in strune življenja so zapele v meni.*

*Raslo je v meni vse
in začutil sem božajoče žarke
Sonca v sebi.
Božale so me oči očeta Zemlje
in počasi sprejel dotik dežja.
To ni bil dež, pač pa solze sreče
katere so kanile na me iz očesa matere*

*Rasel sem, bil včasih votel kot ostarelo deblo
vendar je v meni
tlelo in nikoli nisem pomislil
da je to zlati prah ŽIVLJENJA.*

Martina Počkaj

RAZDAJATI SE DRUGIM

*Kako lepo je nekaj dati,
hkrati občutiti, da je vzklilo
seme tvojega daru
in pričakovati
bogato žetev.*

*Nikoli pa se ne smeš razdati
do zadnjega vlakna
svoje biti, ker potem
si le še kot trhla
veja drevesa
katera počasi usiha
ter na koncu
kloni.*

7.7.2010
Martina Počkaj

Biti dober in ljubiti bližnjega

*je veliko zadovoljstvo
s katerim polniš in bogatiš
svet okoli sebe
brišeš sence žalosti
katerih temne sile so zajele
ves ta naš ubogi SVET.*

14.7.2010

Martina Počkaj

SONCE

Na neskončno modrem nebu kraljuje Sonce
katerega ugaša Luna.
Ptice prižigajo zvezde
z iskricami med svojim perjem
vsak večer
ko gozd zaspi.

Tiho šumenje listja
in trepet drobnih trav
sprejme pod okrilje
živalski svet.

To je zame Raj na Zemlji.

24.7.2010

Martina Počkaj

„Proti ognju se lahko boriš z vodo
proti vodi se ne moreš se boriti z ničemer.“

VODA IN OGENJ

S silo vode sem pridroela na ta svet.

*Prijateljica mi je v vročih dneh,
ko poboža z osvežujočim dihom
mojo pregreto kožo.
Pred seboj ruši mostove,
boža kamne in hrani vsa živa bitja.*

*Ogenj pa je zelo varljivo.
Je prijeten, ko razsvetli temno noč,
ko pogreje naše premraženo telo.
Daje nam tudi upanje, saj večno hrepenimo
- po svetlobi in toplini.*

*Včasih pa je velik sovražnik narave.
Zato ljudje, zavejmo se že enkrat
in prisluhnimo
pojdimo vase
ter gradimo mostove prijateljstva.
In ne požigajmo z ognjem nasilja
- ta naš Svet.*

11.8.2010
Martina Počkaj
VESELJE

*Vesela sem kadar pričaram
nasmeh na lička otrok.
V mojem srcu je radost
ko se prižigajo
v očeh ljudi
zlate iskrice veselja.*

*Smeh, ki privre iz srca
zdravi Dušo!*

1.9.2010
Martina Počkaj

POLETNI DAN

Prebudil me je štropot dežja.

*Že se oglasil je predirni zvok in nato bučno petje
zboru v krošnji
divje češnje
pod mojim oknom
zapela je družina črnih
KOSOV.*

29.9.2010
Martina Počkaj

POT ŽIVLJENJA

*Včasih si želim
da bi postala PTICA
kajti pogled na razprta krila osvobodi
osamljenost moje Duše.*

*Telo mi pove
kdaj se v Duši
poraja ljubezen
do bližnjega.
Duša postane Sonce v meni
dokler ne kane na njo
temen madež greha,
kateri ugaša to Sonce
in takrat me stisne
do bolečine,
kot da bila bi vkovana
v jeklene okove.*

*Vendar vedno znova posije
čez ozka vrata Sonce
in zavem se da je vredno živeti.*

15.9.2010
Martina Počkaj

TA NAŠ SVET

*Včasih sem kot trda črna skala.
Pa zašumi listje
v krošnjah topolov
ob potočku,
kjer mi nudi udobno posteljo
mehka trava.*

*Potoček zažubori.
Z njim zaživim sama
in zadiham,
moj pogled pa se izgubi v krilih ptic,
ki se dvigajo pod nebo
proti žareči krogli
ki vstaja izza obzorja.*

*SONCE je vstalo.
Zaživelo je vse na planetu ZEMLJI.*

*Srečna sem, da živim.
In svobodna sem v sebi.*

1.9.2010
Martina Počkaj

SADOVI ZEMLJE

*ZEMLJA je kot mati.
Hrani vsa bitja,
nosi vse v svojih nedrih.*

*Potoki reke in širni oceani,
so otroci njé.*

*Mi ljudje smo tudi delci
vsega tega.*

*Preživi nas,
nosi in nas krepča.
Najlepša pa je kadar jo obsije SONCE
in zaveje veter,
ki ponese naše misli proti NEBU.*

8.9. 2010
Martina Počkaj

JESENSKO JUTRO

*Žarki Sonca dvigajo trave in vse prekrasno cvetje
Modrina Neba pa se spogleduje z dnom naših voda.*

*Ptice pojó
ob strunah vetra
V ribniku ribice rajajo pod cvetom lotosa.*

Prelep pogled in čisto veselje.

*Zaužiti vse plodove ki ponujajo vabijo nas
ob obloženo mizo
- moje oči, dušo, telo
narave, ki se mi razgalja
ob svežini hladne rose
okopanega jesenskega jutra.*

*15.9.2010
Martina Počkaj*

RIBA

*Pljusk, štrobot in mir
sta dana potočkom, mlakam in oceanom.*

*V žarku sončnih žarkov se tu in tam zaiskré
plavuti nešteti rib.*

*Ribe v vodah so kakor misli v človeških glavah
polzé kakor naše misli preko oceanov in gorá
Ribice pa hite na vse strani
Sveta.*

*Vse kar živi, raste v toplem nasmehu
Sonca in Neba
Pomirja me in nudi vse kar si želim
da moja Duša lahka je kot peresce ptice
misli moje pa so kot morske alge
razvejane
in lepo mi je ko zavem se, da ŽIVIM!*

Martina Počkaj

APEL

*Hej ti človek
si slišal krik narave,
ko besne sile so stresale Zemljo?
Se vprašaš kdaj
kaj si proti sili Sonca?*

*Misel tvoja je kot orkan v puščavi!
Vendar vedno znova se zaveš, da si le človek.*

*Spoštuj zakone Narave
in jo čuvaj
Zavedaj se, da si le droben
delček
nje.*

15.9.2010
Martina Počkaj

KRIZIŠČA ŽIVLJENJA

*V živiljenje me je ponesel pljusk
vode.*

*V naročje me je vzela mati,
moji duši je podarila nežnost.
Stisk očetove dlani
mi je dal trdnost.*

*V živiljenje sem vzletela kot ptica.
A veliko razpotij
bilo je v njem.*

*Včasih me je vleklo
na zahod, pa sem se odpravila
na vzhod.*

*Z leti našla sem
namesto ozke, šibke brovi,
trden, jeklen most,
kateri mi pomaga, da po njem krenem
v pravo smer.*

22.9.2010
Martina Počkaj

VRČ ŽIVLJENJA

*Življenje je kot nikoli izpita kupa
iz vrča slasti
- včasih trpkost bolečine.*

*Vedno znova pa se poraja
hrepenenje katero vzbuja Sonce,
ki zaiskri se pod robom kupe.*

*Zato vem,
da res nikoli ne smem zavreči sreče,
tudi ako kupa včasih kalna je.*

*Globoko v sebi čutim,
da je nešteto smisla v eni
sami slani kaplji,
ki od sreče kane čez rob te kupe.*

*In začutim,
da sem jokala v sebi,
ker sem srečna.*

13.10.2010
Martina Počkaj

RAJ NA ZEMLJI

*Od vzhoda do zahoda
se vzpenja mavrica.*

*Veter póje svojo pesem
v krošnjah visokih evkaliptov.*

Jate ptic preletavajo nebo.

*Osamljen Albatros poišče si pod sinjo gladino vode
svoj zalogaj.*

*Morje zamrmra svojo bučno pesem,
valovi udarjajo v stene skal.*

*Sonce počasi tone
na obzorju, mavrica blede.*

Pa vendar je v moji Duši mir.

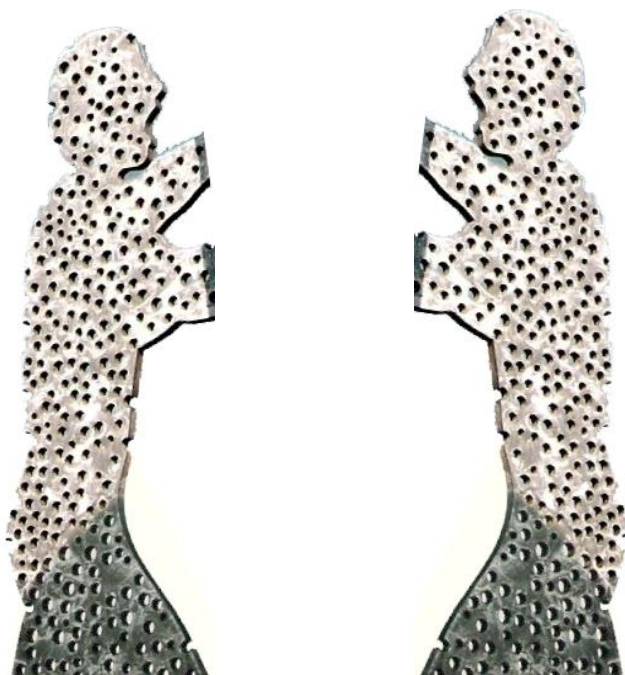
Vem, da zjutraj vstala bom v sveže, sončno JUTRO.

20.10.2010
Martina Počkaj

RETORIKA GOVORJENJA

*Govoriti pomeni zame živeti.
Telo je kot struna violine,
dirigent pa je misel
katera je hitrejša od zvoka.*

26.10.2010
Martina Počkaj

MLEKO - SOK ŽIVLJENJA

*Toplina, ljubezen, prijateljstvo
vse to se skriva v eni sami kaplji,
ki kane vate
iz očesa Sonca, ki zažari
na licu matere,
ko prvič ponudi dojko
- svojemu otroku.*

3.11.2010
Martina Počkaj

MOSTOVI ŽIVLJENJA

*Kot mumije smo
včasih ujeti ljudje.
Enostavno zapremo se v okove
trpljenja,
ki kot peklenški ogenj nas žge.*

*Vseeno pa v nas gori
ogelj hrepenenja
katerega prižiga
lok mavričnih barv
razprostrtih preko neba.*

*Ta nam pošilja vino življenja,
ki včasih v iskri zaneti
- vihar v srcih ljudi.*

*Pa vendar drobna rosa,
katera prši iz sive megle,
osveži veter
kateri veselo zapoje v krošnji dreves
- daje upanje
da se ta naš
kruti, pokvarjeni svet
kdaj spremni!*

10.11.2010
Martina Počkaj

VEČER

*Kamor se ozrem
vidim Sonce
ki zahaja za obzorje.
Za hip zaprem oči
in začutim to Sonce v sebi.*

*Šelest listja in trav
prepleten z vonjem cvetic in petjem ptic
me ponese v neznano.
Sprehodim se po pesku.
Prisluhnem kamnu,
ki zajechi pod mojim podplatom.*

*Zaželim si, da bi mene
in vse kar živi
potolažila zvezda večernica,
ki se zablešči na robu neba.*

*Ležem k počitku
in rečem lahko noč
veselemu nasmehu razigranega Meseca,
ki ožarja Nebo.*

17.11.2010
Martina Počkaj

ZIMSKO JUTRO

*Nebo je zastrto s prosojno belo zaveso.
Mir je v moji Duši!*

*Moji podplati se tiho pogrezajo
v mehko odejo snega.
Ščebet drobnih siničk je balzam
za moja ušesa.*

*Veje dreves,
obložene s prelestno belino snega,
se sklanjajo h materi Zemlji
katera počiva pod plaščem snega.*

*1.12. 2010
Martina Počkaj*

SREČA

*Smehljaj na obrazu prijatelja
je kot balzam za Dušo
katera večno hrepeni
po toplem objemu.*

3.11.2010

Martina Počkaj

V PREMISLEK

Ta naš ljubi svet se čedalje bolj pogreza v témo, v govno, ker se je človeštvo prepustilo tokovom negativizma.

Vse premalo se zavedamo, da je na tone lepote okoli nas in v nas samih. V naših Dušah se porajajo bolečine, katere počasi vodijo v otopelost, katera se počasi pretvarja v zlobo, hudobijo, kar vse vodi v neko ničnost, katera ni vredna tega našega planeta. Pohlep, bes in sovraštvo je postalo prekletstvo tega sveta. Skušajmo kdaj stopiti iz sebe in pomisliti, da vsak posameznik trpi v sebi, pa ne premore poguma, da bi se uprl na način, kateri ne bi ogrožal njega samega in njegovih bližnjih. Pohlep, prevara in vzvišenost hodijo po tem svetu, kot morilci planeta.

15.12. 2010

Martina Počkaj

SREČA 2.

*V resnici sem se rodila
le enkrat,
a tekom življenja zorela
in s spojem dveh src
porodila novo, še eno
srce.*

9.12.2010
Martina Počkaj

JABOLKO

*Najprej uzrem droben popek
med zelenimi brstiči listja.
To je rojstvo.*

*Čez čas pa moj pogled razveseli
prekrasen cvet
kateri me spominja na odprte
oči zvedavega otroka.*

*Debeli se plod
v krošnji jablane zasije na tisoče barv.
Plodovi zore.*

*Vse to mi da občutek
da okroglo jabolko odseva - slast življenja.*

*6.10.2010
Martina Počkaj*

VEČER

*Kamor se ozrem
vidim Sonce, ki zahaja za obzorje.*

*Za hip zaprem oči in začutim to Sonce v sebi,
šelest listja in trav, prepleten z vonjem cvetic
in petjem ptic
me ponese v neznano.*

*Sprehodim se po pesku,
prisluhnem kamnu,
ki zaječi pod mojim podplatom
Zaželim si da bi mene in vse kar živi
potolažila zvezda večernica,
ki se zablešči na robu neba.*

*Ležem h počitku in rečem lahko noč
veselemu nasmehu razigranega Meseca,
ki ožarja Nebo.*

17. 11. 2010
Martina Počkaj

SOVRAŠTVO?

Kam greš Človek?

Ni poznal sovraštva. Kamorkoli je prišel, povsod se je trudil po svojih močeh pomagati drugim. Mogoče malo preveč zavzeto, vztrajno, morda celo trmasto, uporno. Ni in ni mogel (hotel) razumeti, da so ljudje okoli njega drugačni, da njegova prizadevanja čutijo kot vsiljevanje, odpor, teror, ki je kdaj pa kdaj preraslo meje razumevanja.

Pa tako malo razumnosti in strpnosti je bilo potrebno.

Ostala pa je žalost.

15. 12. 2010

Martina Počkaj

SREČA

Ta obstaja!

*Sestavljena je iz tisočih svetlih zvezd
Se spogledujejo s srebrnino drobnih ribic,
ki veselo poplesujejo ob glasbi voda,
katere prepletajo naš planet.*

*Z neba pa mežika Luna,
katera s silo vetra,
kot pahljača z nešteto drobnih,
kodrastih oblakov
briše pot žarečemu Soncu,
ki počasi vstaja!*

5.1.2011
Martina Počkaj

DAR LJUBEZNI

*Vsako bitje ima srce,
drevesa in trave svoje korenine.
Ptice pod nebom moč vetra v krilih,
ribe v vodah nežnost v sebi,
katera se spaja z vonjem cvetlic po obrežjih.*

LJUBEZEN JE SEME ŽIVLJENJA.

*Duše ljudi so potrebne vsega tega;
sicer so žalostne, kot odvrženo božično drevo;
katero umre nekje samo in žalostno.*

*Vendar iz semena drobnega storžka
se zopet vrne v žioljenje.*

12.1.2011
Martina Počkaj

ŽIVLJENJE

*Duša daje moč telesu,
vsak trenutek se rojeva v misel,
katera se kot blisk sprehaja
po neskončnosti.*

*Vendar se včasih misel za hip zaustavi
ob mozaiku življenja!*

*Vedno pa naša Duša telesu pove,
da človek ne more živeti brez nje.*

19.1.2011
Martina Počkaj

DU(S)HA

*Mirno je morje, žareče nebo,
v moji Duši svetlo,
veter nežno, prijazno boža
moje telo.*

19.1.2011
Martina Počkaj

ŽENSKA

*Vprašaj kdaj samo sebe
kaj si želiš?*

Poglej v svoj odsev v zrcalu!

*Pogovori se s seboj
in pomirjena boš s Svetom
ki te obkroža.*

*Občasno odpri vrata nasproti
oken v sebi
in pusti, da te objame nežni veter,
ki zaneti iskro veselja v tebi.*

*Takrat boš zagotovo začutila,
da nikoli nisi sama!*

26. 1. 2011
Martina Počkaj

LEPO JE BITI ŽENSKA

*Sem le ženska,
vendar bogata v sebi!*

*Duša moja je kot svetlo sonce
katero prižiga v meni objem toplih dlani
ter dotik svilnatih stopal.*

*Trepet metuljevih kril
začutim v sebi
kot nežen vetrč
ki objame me vso
ko zavem se, da ljubiti sebe
in se kot mati radovati ob sreči drugih
neizmerno v žioljenju je lepo.*

2. 2. 2011
Martina Počkaj

SPOŠTOVANJE

*Ljubiti in spoštovati,
misliti nase in nositi srce na dlani
je lahko tudi boleče nevarno.*

*Spoštovati
in hkrati ljubiti
pa je poslanstvo življenja*

*Cvetoči travnik v odsevu
sončnih žarkov je lahko moje srce.
Moje srce je prostor
kateremu pravim - tempelj ljubezni
katerega temelj je SPOŠTOVANJE*

2. 2. 2011
Martina Počkaj

SONCE MOJE DUŠE

*Moja Duša in duše vseh nas ljudi
so včasih sprte med seboj.
A vendar v sebi čutim mir,
ker sem tu med vami prijatelji moji!
Odprem se kot cvet
v sončnem, z roso opranem jutru,
kajti našla sem nasmeh
na vaših obrazih*

*Veselje v sebi pa želim
med razprtimi dlanmi sejati
z vami negovati cvet,
kateri se zariše v iskrice oči,
ki se prižgejo kot zlate zvezde
na sedlu sreče.*

23. 2. 2011
Martina Počkaj

ŽIVIM

Vsa bitja smo delci tega sveta.

*Naše okrogle glave
polne so pisanih misli,
kot na pomlad pisani travniki cvetočih rož.*

*V nas se pojavlja hrepenenje,
žeja nas po sreči,
kot od vročega poletnega sonca zemljo
PO KAPLJI DEŽJA.*

*Zavedam se, da ni dobro
bežati pred samo seboj.
A včasih lepo je spočiti oči
v krošnjah dreves
odetih v barve jeseni.*

*Kadar začutim sebe
in se veselim uspehov drugih, sem srečna.
Tega nikoli ne zavržem
- kot staro sprhnelo krpo.*

2. 3. 2011
Martina Počkaj

SVOBODA

*Prešeren nasmeh na mojem licu
in jasen pogled v oči ljudi
me osvobodi vseh okov
kateri skušajo me stisniti v precep.*

*Radost mojega življenja je prejemati in dajati kupo sreče
in zrcalo lepote v njej.*

*Tudi, če kdaj za hip postanem ledena gora,
me greje misel.
Vsem bitjem na tem našem svetu je dostikrat težko.
- to ne spravi me v obup.*

Skušam dati veselje, toplino vsemu kar živi.

9. 3. 2011
Martina Počkaj

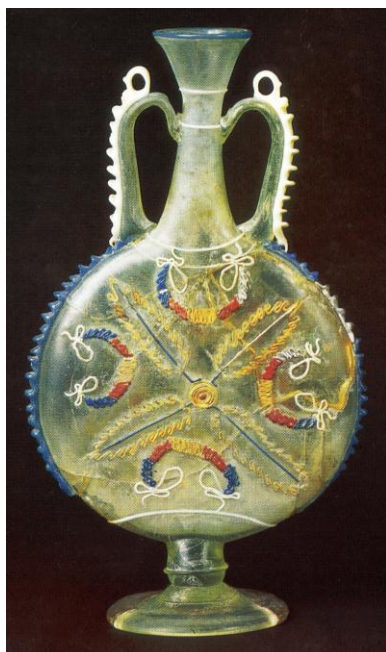

SVOBODA

*Ujeti smo v svoj miselni svet,
a hkrati razpršeni na vse strani neba.*

9. 3. 2011

Martina Počkaj

POKLON NARAVI

Narava mi je vzor življenja!

Daje življenje!

Daje upanje!

Me pomirja!

Me zdravi!

Me hrani!

Se od nje učim!

Jo občudujem!

Daje zavetje

- toploto moji duši

IN RAZSVETLJUJE S SVOJO LEPOTO!

Razžalostim se, ko se moj pogled prepogosto ustavi
na kupih različnih odpadkov,
katere ustvarja človeška neumnost.

14. 3. 2011 (predlog za lit. delavnico)

Martina Počkaj

ŽIVLJENJE

*Narava je večna uganka,
lepa, nepredvidljiva, razigrana,
včasih vzkipljiva.
Kot človek, ki mu kaj ne gre po zamislih.*

*Vendar, uči nas ljubiti,
dajati, sprejemati
in spoštovat
Naše življenje je povezano z njo.*

*Prve besede otroka
so kot pesem veselega žuborečega potočka.
Potoček hiti, se razpršuje v slap
hiti proti reki in raste
- kakor Človek.*

*Zbere se v široko jezero
v katerem se veselo igrajo ribe
med drobnim mozaikom pisanega dna.*

*Izgine to jezero
pa se zopet znajde nekje sredi širokega oceana
in se poljublja z **modrim nebom**
in spogleduje z **zlatim Soncem**.*

16. 3. 2011
Martina Počkaj

MOJA DUŠA

Pride čas, ko Duša zaboli.

Nekdo bi rekel, da zaboli srce,

a zdravilo za vse to se najde le, če priznaš sebi,

da nisi brez napak,

da sprejmeš v sebi sklep, da boš sam sebi vzor!

Neguj in spodbujaj dobro v sebi

skušaj razumeti sebe in se razodeti,

a vendar ostani dojemljiv za Svet okoli sebe.

Imej se rad,

le tako lahko boš ljubil, spoštoval

zadovoljen, srečen in vesel da živiš.

***Duša moja naj ostane svetla Zvezda
v meni.***

23. 3. 2011

Martina Počkaj

SLOVENIJA, MOJA DOMOVINA

*Tako majhna si
na obli Zemlje,
pa vendar čudovito razigrana,
s sinjino rečic razbrazdana,
v sive skale vkovana,
z zelenimi griči posejana,
tudi s trakom morja si oblita,
skratka domovina moja,
res si čudovita.*

*Pregazili so te tuji trdi vojaški škornji,
preletavale smrtonosne
jeklene ptice,
a nisi se udala,
za vedno v mojem srcu
najlepša boš
ostala.*

30. 3. 2011
Martina Počkaj

RODNI SPOMIN NA DOM

*Ognjišče v hiši je svetišče
kajti ogenj tli v njem,
kot v srcu tvojem, mojem
in vseh nas se poraja hrepenenje
po toploti katero daje ti ljubezen;
do matere, očeta, brata, sestre...
In počasi preliva se v drobnih kapljah
med vse kar diha, raste in živi.*

*Cvetje se v vencih skriva
lepo je, a ne več kot je bilo.*

*Spomin na dom
ostal bo v meni
v zvezdah dveh
v katere sem pogosto zrla,
ko pogledal me je očka,
ko mati me je z njim objela;
pogled življenja in ljubezni polen.*

6. 4. 2011
Martina Počkaj

ŽIVIM

*Ptice razprtih peruti nad krošnjami dreves
razvesele moje srce.*

Dajejo svobodo mojim mislim - moč.

Žuboreči potoki,

ki se zlivajo v široke reke,

katere hite v oceane,

me ob žarkih Sonca polnijo s toplino,

prepotrebno,

da mi je vsak dan

katerega preživim

neizmerno DARILO

tega SVETA.

13. 4. 2011

Martina Počkaj

ŽIVETI JE LEPO

*Moja Duša je ožarjena
z žarki sonca.*

*zatemni jo kdaj teman oblak,
rezek grom prestraši.*

*Vztrajno pa prižigam luč dobrote
v sebi.*

*mavrica lepote se razprede čez vse kar živi
in raste z menoj vsak trenutek, ki ga živim.*

*20. 4. 2011
Martina Počkaj*

SEM DEL SVETA

*Zemljani vsi
zavejmo se že enkrat,
da smo le delci tega,
da smo le droben prah našega planeta.*

*Spira nas nežen dež,
prihrumi nad nas orkan
in vsak za sebe lahko postane obrušen diamant!*

*Ta lesk lahko zbledi
uniči ga pohlep, sovraštvo.*

*Skrivnost življenja mojega
je sladkost,
da nekaj sprejmem,
podarim
in se tega veselim,
da sem
in me ni strah tega
da enkrat kot telo
odšla od tega bom Sveta*

4. 5. 2011
Martina Počkaj

ČLOVEKU

*Na milijone ljudi se giblje po materi Zemlji.
Vsako bitje se rodi
iz telesa matere.
Rastlinam je Zemlja mati
hrana – voda.
Sonce na prostranem Nebu
pa je vir topline.
Reke so žile
razvejane širom planeta
oceani so zavetja rib, ribic in rastlin
otoki so oaze miru.*

*Človeku je podarjeno vse to stvarstvo narave
ljudje pa smo vse preveč izživali Naravo
pretirano smo posegali, rili in vrtali po Zemlji
iskalci koristi, niso odkrili bogastva.*

*Jaz mislim, da se nam zemljanom
vse bolj izmikajo tla pod nogami
ker smo z grobimi posegi v Naravo
podrli ravnovesje.*

11. 5. 2011
Martina Počkaj

PREPOROD

*Ljudje smo spreminjali svet
se pobijali v vojnah,
prestavljali meje in hlepel bo bogastvu.*

*Vse smo obrnili »na glavo«.
Za vse gorje katero nas je v zadnjem času doletelo
se lahko samo vsak zase
globoko skesa v sebi
in skuša postati kot žareča Zvezda
in nositi Sonce v sebi.*

11. 5. 2011
Martina Počkaj

POGLED V DUŠO

Duša zaboli!

Rama skeli!

V srcu se ljubezen rodi.

Minljivo je vse, a sreča ne!

Tudi, če kdaj trnje telo je ovilo,

ljubiti sebe in svet

zame pomeni, da sem spravljena sama s seboj.

To je moj ŽIVLJENSKI NAPOJ.

18. 5. 2011

Martina Počkaj

NARAVA SE PREBUJA

*Ptice se dvigajo visoko pod obod Neba.
Veje dreves v ritmu vetra
plešejo vilinski ples z biserno roso
okrašenega pomladnega jutra.*

*Kot mogočen rog zapoje reka,
ki pada po skalah,
se umiri v zalivčku.
Ribice zaplešejo v njem
ob nežnem zvočku piščali,
ki jo na obrežju igra mali pastirček.*

*Pisani metulji med prekrasnim cvetjem,
drevjem in travami
spletajo mavrico,
ki zasije
čez OBZORJE.*

15. 5. 2011
Martina Počkaj

ZAUPAJ VASE

*Verjamem v dobro v sebi,
obrusilo me je Življenje.*

*Kot bi me presekal z mečem
me je peklila bolečina,
a vendarle vem,
da je rešitev v tem,
da verjamem v dobro v sebi,
in ne dam se pohoditi,
ne dovolim,
da kdo ubil bi Dušo v meni.
Res, da je ranljiva,
a klena hkrati.
In verjamem vase.
To je pot katera je zame tlakovana
in nočem misliti na to,
da bi mi kdo ugasnil žarek sonca,
kateri razsvetljuje mojo Dušo.*

8. 6. 2011
Martina Počkaj

MUMIJA

Mumija je ovita v povoje, prepojena s preparati,
obdana z lesom, zemljo...
Tudi človeška Duša je kdaj ujeta v pajčevine.
Vendar veter življenja omogoči, da zaživi svobodno -
Duša se prerodi.

POPOTNIK V PUŠČAVI

*Divji orkan dviga drobni prah v puščavi,
zažre se v utrujene oči popotnika.
Na razbrazdanem, od sonca ožganem čelu
lijejo potne srage proti zemlji
Še malo pa se v daljavi zaiskri zelena reka.
Popotnik oživi, pospeši svoj korak,
za trenutek sede na obrežje.
Trudno glavo dvigne proti zahajajočemu Soncu,
se nato odžeja
in na prepotenih krpah
srečen, kakor ubit **zaspi**.*

15. 6. 2011
Martina Počkaj

SMISEL ŽIVLJENJA

*Rodila sem se s pljuskom
v mehko naročje matere.*

OBJELO ME JE ŽIVLJENJE TEGA SVETA.

*LEPO je potovati skozi prve mesece življenja
skozi naročje matere, očeta, sester in bratov.*

*Potovanje se je začelo preko step, savan, včasih tudi skozi
preraščeno džunglo.*

*Vedno pa me je rešil svež veter življenja,
odstrl temo, zvezdnato nebo
ožarjeno s srebrnino Lune,
Me je pomirilo.*

*Vsako jutro so v poletnih in zimskih dneh
ptice s svojim ščebetom naznanjale
rojstvo jutra*

*Včasih ognjenega v škrlatni plašč Sonca,
kdaj tudi v sivo prosojno meglo,
katera je napajala trave in omogočila življenje žejnim.*

RADOST ŽIVLJENJA

*Kot mehko testo
vzhajajočega kruha
je moje srce.*

*Veter poboža moje telo.
Misli moje kot ptice svobodne
na krošnjah dreves pri vseh meni dragih,
se za hip ustavijo.*

*Sonce prižge se v mojih očeh,
ko zaslišim v daljavi prešeren otroški smeh.*

*Radujem se vsakega dne,
ko v prsih dekliških začutim
kako hitro je v žensko zraslo
moje malo bitjece.*

6. 7. 2011
Martina Počkaj

*Največ veselja in sreče sem našla med ljudmi,
ki so moji prijatelji.*

*Življenje me je obrusilo,
srečna sem, ker se znam veseliti svojih uspehov.*

Nisem bila in nikoli ne bom zavistna sočloveku.
TO JE VODILO MOJEGA ŽIVLJENJA

24. 8. 2011
Martina Počkaj

SPOČETJE

*Žarki Sonca pronicajo skozi
z oblaki zastrto Nebo.*

*To je pogled mojega Očeta,
z njim miluje mojo mater.
Grom v daljavi sproži kaplje dežja,
ki so seme mojega življenja.*

31. 8. 2011
Martina Počkaj

MIR V DUŠI

V vsakem človeku kraljuje Duša!

*Osvetljuje temo v trenutkih,
ko ga vrtiljunc živoljenja, kot droben puščavski prah nosi
skozi prepade med visokimi gorami.*

*V Duši vsakega človeka so tudi drobni, svetli biseri
ki se dostikrat zdrobe v kristalni prah.
Le drobni piš vetra ga lahko raztrosi naokoli.
ki se ga da uzreti v zrcalu oči
v ogledalu Duše.*

*Sreča Človeka nikoli ne zapusti,
le skozi živoljenje se včasih skrije v temni kot.*

5. 10. 2011
Martina Počkaj

NAŠ PLANET

*Žar ljubezni sije izza koprenaste meglice,
ki prekriva Sonce.
Modrina neba odseva v številnih rekah,
morjih in oceanih.*

*Sonce na nebu zažari.
Nedopovedljivo lep venec barv
se prepleta med krošnjami dreves
razsvetljuje mojo Dušo.
Jablane so okrašene
z rahlo uvelim listjem,
plodovi pa žarijo v čudovitih barvah.*

*Veter zaniha veje krošenj
In darila narave
se ponujajo pred očmi,
padajoča proti materi zemlji.*

*Ob žuborečem potočku
počiva pastir,
njegova živina se mirno pase po livadi.*

*Zaprem oči in vso to lepoto vsrkam vase
in si zaželim, da bi na zemlji zavladal mir,
Brez bitk, sovraštva in pohlepa.*

*Reke katere režejo meje na geografskih kartah,
naj bi postale zibelke spoštovanja,
meje pa mostovi prijateljstva.*

20.10.2011
Martina Počkaj

PAR MISLI

Misli človeka so kaplje
katere lahko na svojih osteh nosijo balzam,
a tudi strup!

Ljubezni do bližnjega je hrana za Dušo,
katera je zelo ranljiva,
vendar se rana skozi razpoke zaceli.

27.10.2011
Martina Počkaj

JAZ

*V zibeli življenja je na milijone presenečenj,
skušnjav in križišč.*

*Pogumno stopam po cestah življenja, tudi, če sem se kdaj
izgubila v temni džungli,
me je rešil sončni žarek,
ki je pronical skozi ozko režo
in mi vlil moč,
da sem segla po upognjenem listu liane
in se odžejala z dragoceno kapljo,
katera mi je povrnila moč,
da sem vstala iz temé.*

*Sonce mi je pokazalo pot
corkutanje ptic me je pomirilo,
da se ne bojim zavijanja hijen.
In ni me bilo strah bobnenja,
katero je povzročilo topotanje
razigranih slonov.*

27.10.2011
Martina Počkaj

JESEN ŽIVLJENJA

*Jutro obsijano z žarom Sonca
v krošnjah rosnega listja
je rojstvo novega dne,
spomin na davnino, ko sem
brezskrbno plavala
ob bitju ritma materinega srca.*

*Zabučal je veter
in izlila sem se na Svet.*

*Vzljubila sem dotik vetra,
ljubkovanja sončnih žarkov
in roso mehkih trav.*

*Reka življenja me je prepeljala čez pečine.
Jesenka žetev je bogata,
krepča moja Dušo,
katera je svetel dan
ko lahko prejmem in dajem prijateljstvo
in luč v meni
je vera v dobro.*

*2.11.2011
Martina Počkaj*

VODNJAK

*Voda pripronica iz zemlje na površje
bistra, skrivna, kakor obrušen diamant!*

*Dete pride na svet lepo, obsijano,
z lučjo ljubezni, spokojnosti.*

*Pogled na drobno bitje
v duši zasveti ogenj sreče,
zlije se s soncem in dežjem
v mavrico živoljenja.*

*Tudi, če mavrico kdaj zakrije temen oblak
ima sij Sonca v Duši moč,
da razsvetljuje Nebo
in luč ljubezni do otroka je nektar.
ki nikoli ne presahne.*

16.11.2011
Martina Počkaj

ŽIVLJENJE

*Mnogokrat se najdemo v precepu,
mislimo da ne bomo zmogli.
Vendar življenje je prepredeno z mnogimi razpotji,
križišči
in lastni instinkt ti pove po kateri poti moraš,
da boš našel SEBE,
sprejel svet takšen kakršen je
in se počutil del celote.*

PAR MISLI

Bogastvo življenja je da živiš v harmoniji s samim seboj.

Izogibati se moramo sporom s samim seboj.

23.11.2011
Martina Počkaj

Milijone ljudi se giblje po »materi« Zemlji
in hrepeni po »očetu«
Najsvetlejši zvezdi - Soncu.

Martina Počkaj

A handwritten signature in blue ink that reads "Martina Počkaj". The script is cursive and fluid, with the first name "Martina" written in a larger, more prominent hand than the last name "Počkaj".

O pesniški zbirki: »Vaše pesmi sem prebrala dva krat,
da sem dobila tisti občutek, da so pesmi ena sama lepota
– Sonce za Dušo!
To ste Vi – nič mračnega, vedno posije Sonce v to naše
bedno življenje. Hvala!«

Milena 28.11. 2010

*»Kadar pišem poezijo izklopim sebe
in padem v nekakšni trans.«*

Martina Počkaj